

J. R. Hannula

**HENKINEN
HOROSKOOPPIMME**

**TAMPEREELLA 1957
P. E:n KANNATUSLIITTO**

HENKINEN
HOROSKOOPPIMME

HENKINEN HOROSKOOPPIMME

KIRJOITTANUT

J. R. HANNULA

TAMPEREELLA 1957
P. E:N KANNATUSLIITTO

TAMPEREELLA 1957
TAMMER-PAINO Oy

Omistetaan

kiitollisuudella

R. A:lle

HENKINEN HOROSKOOPPIMME.

Yleensä on käytetty kuolevaisen elämän asioita vertauskuvina henkisen elämän ymmärtämiseksi. Niinpä ihmistä on verrattu purjehtijaan, joka purjehtii elämän merellä toista rantaa kohti. Onpa ihmistä verrattu suorastaan kalaan, joka järvessä uiskentelee ja jota kuolemattomuuden elämä siellä kalastelee. Sanoohan Jeesus opetuslapsilleen: ”Minä teen teistä ihmisten kalastajia”.

Tällä vedessä ololla kuvataan yleensä persoonallista tunne-elämää, jossa ihminen uiskentelee tai soutelee, ja josta hänen on noustava ylös.

Samoin verrataan henkistä elämää kedoilla ja laiturilla olemiseen, paimeneen ja paimentamiseen, peltoon ja peltomieheen; jolla kuvataan persoonallista ajatuselämää, sen kehittämistä, jalostamista ja hedelmöittämistä.

Puhtaan järjen aurinkoelämää sensijaan kuvataan vuoreksi, vuorelle nousemiseksi. Vuoreltahan Jeesus antoi oppinsa ja vuorella hän kirkastui. Olympian vuorella kreikkalaistenkin jumalat asuivat. Vuorella Mooseskin sai kymmenen käskyn taulut. Teosofiassa saamme myös kuulla, että idän tietäjät asuvat Himalajan vuoristossa.

Kuvaillaan myös, kuinka korkean vuoren huipulla on pyhä, valkea temppele, jonne ihmiset pyhiinvaeltajina kulkevat. He voivat kulkea suoraan ylös vuoren rinnettä, jolloin kulku on vaikeata. Jokainen askel on otettava tarkoin harkiten, ettei kivi vierähtäisi jalan alta ja kulkija sortuisi alas. Tai kulkija voi kulkea spiraalissa ympäri vuoren rinnettä, jolloin nousu on loivempaa, sortumisen vaara pienempi, mutta matka huipulle ja siellä olevaan temppeleliin käy myös hitaammin.

Mikä on todellisuus tämän vertauskuvan takana? Todellisuus on ensiksi ihminen itse. Mutta suurempi, kosmillinen todellisuus on koko aurinkokunta. Koko aurinkokunta kiipee eteenpäin, jossain merkityksessä ylöspäin. Aurinko kulkee keskellä, ollen samalla kertaa sekä vuorella oleva temppele että se, joka nousee suoraan vuoren rinnettä ylös temppeleliin. Planeetat kiertävät spiraalissa vuoren rinnettä, yksi toistansa lähempänä tai kauempana auringosta. Lähinnä kärjessä kiertää Merkurius, sitten aina alempana ja ulompana Venus, Maa, Mars, Jupiter ja Saturnus. Saturnus muodostaa tavallaan aurinkokunnan ulkorajan, vaikkakin sen takana vielä on Uranus, Neptunus ja pari muutakin. Tulemme tässä esityksessä näkemään miksi Saturnus edelleenkin on ulkorajana.

Seuratkaamme nyt ihmisen kulkua kehdestä haudaan, ja päinvastoin haudasta kehtoon, tällä aurinkokunnan vuoren rinteellä. Otamme toistaiseksi huomioon vain auringon ja viisi planeettaa: Merkurius,

Venus, Mars, Jupiter ja Saturnus. Päästäksemme asian ytimeen sanomme seuraavalla tavalla. Kun lapsi syntyy ruumiilliseen maailmaan, niin tavallaan hän tulee keskuksesta, auringon tasolta. Sillä hänessä on Kristus jonkunlaisena sikiönä. Tämä antaa mahdollisuuden, että ihminen voisi lapsesta asti kulkea auringon tavalla suoraan eteen- ja ylöspäin, eikä hänen tarvitsisi planeettojen tavalla kiertää vuoren rinnettä. Tämä suoraan auringon tavalla meneminen tapahtuisi, jos ihminen lapsesta asti seuraisi Kristusta, Kristuksen viittä käskyä. Huomaamme jo tästäkin, kuinka tärkeätä olisi, että olisi sellainen uskonto, joka itse kulkisi auringon tavalla suoraan ylöspäin, ja joka järkevällä ja asiallisella tavalla opastaisi ihmistä lapsesta alkaen ymmärtämään Kristusta opettajana. Silloin he ainakin ymmärtäisivät mitä elämä on, ja voisivat yrittää parhaansa mukaan seurata auringon mukana, Kristuksen johdolla. Kun ei niin tapahdu, joutuvat ihmiset ulkonemaan keskuksesta, kiertämään spiraalia, jolloin toinen planeetta toisensa jälkeen ottaa heidät hoiviinsa. Niinkuin planeettoja on viisi, niin on ihmisen ruumiillisessa elinkaudessakin tavallaan viisi kohtaa: lapsuus, nuoruus, täysikäisyys, vanhuus ja kuolema. Näitä viittä kohtaa hallitsevat viisi planeettaa yksi kutakin. Ja huomattava on, että kunkin planeetan spiraaliradassa on vielä niinsanoakseni sisärata ja ulkorata. Planeetan sisärataa kulkee ihminen silloin, kun hän kuitenkin ikävöi ja kaipaa Kristusta, vaikka ei täysin seuraakaan hänen käskyjään. Planeettojen ulko-

radoille joutuu ihminen silloin, kun hän ei edes uskossa ikävöi ja kaipaa Kristusta.

Lähtekäämme nyt lapsen mukana kehdestä haudataan. Vaikka ei ole ollut, alkuseurakunnan jälkeen, sellaista kirkkoa, joka kulkisi auringon mukana Kristuksen käskyjen opastamana, niin voisihan olla yksityisiä ihmisiä, pieni valittujen joukko, jotka siten tekevät. Ellei ihan lapsesta asti ja täydellisesti, niin kuitenkin myöhemmällä iällä jo jonkun verran. Jotkut ovat heränneet vanhuudessaan, jotkut miehuudessaan, jotkut jo nuoruudessaan, ja ovat kuulevin korvin lähteneet Kristuksen käskyjä seuraamaan. Emmekä tarvitse pitää mahdottomana, että joku on jo lapsesta alkaen ensin kuin vaistostaan ja sitten tietoisesti ja täydellisesti seurannut Kristusta. Aina-kin Jeesus Kristus oli ensimmäinen sellainen. Ja olisipa suorastaan luonnotonta, ellei toisia tulisi hänen jälkeensä.

Lapsesta heti tulee siis kysymykseen, pääseekö Kristus, aurinko, johtamaan, vaiko Merkurius, joka kiertää lähinnä aurinkoa. Kysytään, alistetaanko lapsen elämässä Merkurius, inhimillinen järki, aurinkojärjen johtoon, vai pääseekö merkuriusjärki valtaan.

Merkuriuksesta sanotaan, että se itse on väritön, puolueeton, joten paljon riippuu siitä, millaisiin aspekteihin, millaisten vaikutusten alaiseksi se joutuu. Samoin on lapsenkin laita. Lapsen ajatuselämä on kuin kirjoittamaton taulu, hiukan valokuvauslevyn kaltainen. Jos lapset saisivat aurinkokasvatuksen, jos lapsia kasvatettaisiin Kristuksen käskyjä ymmärtä-

mään, niin heidän inhimillinen aivojärkensä valokuvautuisi tajuamaan Kristuksen antamaa elämänihannetta. Heillä olisi suurempi mahdollisuus kulkea auringon keralla suoraan eteenpäin, tai ainakin pysytellä Merkuriuksen sisäradalla. Jos lapselle sensijaan pienestä alkaen annetaan väärä, taikauskoinen käsitys Kristuksesta, esitetään Kristus vanha-testamentillisena veri- ja lepytysuhrina, silloin lapsen aivolinssi vääntyy kieroon ja lapsi saa vääristyneen, taikauskoisen käsityksen Kristuksesta ja elämästä.

Mutta menkäämme eteenpäin. Lapsi kasvaa nuorukaisikään, jolloin hän joutuu Venuksen inhimillisen tunteen vaikutuspiiriin. Herää sukupuolielämä ja tunne-elämä. Jos nyt Merkuriuslinssi on väärässä, saa ihminen järjellisesti kieron käsityksen tunne- ja sukupuolielämästä. Se vie Venuksen ulkoradalle, jossa ei aurinko suoranaisesti valaise. Jos järki sitävastoin olisi saanut oikean käsityksen Kristuksesta, silloin Venus-tunne antaisi uutta voimaa ja ihanteellista kauneusvaistoa, joten ihminen osaisi ja jaksaisi kulkea lähempänä aurinkoa, lähempänä Kristusta. Ihminen olisi henkisesti ja siveellisesti kuin neitsyt, joka yhtämittaa olisi aurinkohengen, Kristuksen lähettämän Pyhän Hengen vaikutuksen alainen.

Näin siis kuluu ihmisten nuoruus joko auringon mukana, tai aurinkoa lähellä, Venuksen sisäradalla, tai Venuksen ulkoradalla, suuremmassa tai pienemässä tunteitten valkeudessa, hämärissä tai pimenoissa.

Tulee sitten täysikäisyys, jolloin ihmiset lähtevät lapsuutensa ja nuoruutensa kodeista ulos maailmaan. Silloin Mars, joka on ensimmäinen maan radan ulkopuolella, ottaa heidät vastaan. Alkaa Marssin innoittama tarmon ja toiminnan kausi, miehuuden ikä. Tavallinen maailman meno on että ihmiset lähtevät ulos maailmaan kaksittain, mies ja nainen käsikädessä. Mitä varten he lähtevät ulos maailmaan? Antaakseen muodon, ilmentääkseen sen aatteen, joka ihmistä innoittaa. Se aate on varsinaisesti ihmisen täydellisyyshanne. Tätä ihannetta ihmisten olisi synnytettävä, ruumiillistutettava. Mutta kuinka käy? Sensijaan, että ihmiset lähtisivät aatetta ruumiillistamaan, sensijaan he lähtevätkin joko itsekkyyden tai aatteen puolesta taistelemaan! Sensijaan, että he antaisivat totuuden ja kauneuden kaksiteräisen miekan puhkaista oman eläimellisen sydämensä, niin että se tässä aatteellisessa merkityksessä vuotaisi kuiviin eläimellisyydestä, itsekkyydestä, ja täytyisi uhrautuvalla Kristus-rakkaudella, sensijaan he lähtevät aatteen puolesta taistelemaan toisia ihmisiä vastaan, vieläpä verta vuodattamaan. Jonkunlainen pelastus on tavallaan siinä, että heille syntyy lapsia, heistä tulee isiä ja äitiä. Sitä tietä astuu heidän kotiinsa pieni aurinko-olento, kasvava Merkurius- ja Venusolento. Isä ja äiti oppivat siten uhrautumaan, hienostumaan. He tekevät työtä lastensa puolesta, toivoen sydämessään, että lapset osaisivat toteuttaa sen ihanteen, jota he itse eivät ole osanneet toteuttaa.

Näin kuluu miehuuden, naisellisuuden ikä Marsin radalla. Harvat ovat toistaiseksi ne yksilöt, jotka miehuutensa tarmon ja voiman alistavat Kristuksen luovalle aurinkovoimalle. Jotkut kulkevat Marssin sisäradalla, auringon valoa ikävöiden, useimmat ehkä Marssin ulkoradalla, taistellen, ei edes aatteen puolesta, vaan oman itsekkään olemassaolonsa puolesta.

Siirrymme sitten Jupiterin piiriin. Luontevimmin määritelläksemme voisimme tätä aikaa nimittää isoäidin ja isoisän ajaksi. Onhan Jupiteria sanottukin jumalien isäksi. Jos siis sanoisimme isää ja äitiä jumaliksi, jotka ainakin antavat mahdollisuuden lapsen syntymiselle, niin ovathan isovanhemmat näiden jumalien synnyttäjiä. Isovanhempien rakkaus on toisenlaista kuin isän ja äidin. Tavallaan se on jumalallisempaa. Jupiteria sanotaan runsauden planeetaksi. Mutta niinhän lapsetkin mielellään menevät isovanhempien luo. Isoäiti on niin herttaisen hyvä. Hänellä on aina jotain hyvää annettavana. Ja isoisä on niin viisas. Viisautta ja hyvyttä tulvillaan on isovanhempien koti — kun isovanhemmat kulkevat Jupiterin sisäradalla, mahdollisimman lähellä aurinkoa. Mutta jos isovanhempien koti kulkee Jupiterin ulkoradalla, niin miten silloin? Silloin isovanhemmat ovat kuin noita-akka ja noitaukko, joita lapset eivät uskalla lähestyä. Muistammehan Zeuksen vaimon, Heran, joka oli oikea kiusanhenki. Ylimielisyyttä ja kateutta, torumista ja pauhua.

Ikä kuluu ja ihminen joutuu Saturnuksen piiriin. Saturnus vallitsee kuolemaa. Jos ihminen on kulkenut

suoraan auringon mukana, tai ainakin planeettojen sisäradalla, aurinkoon päin kääntyneenä, silloin Saturnus tulee lempeänä, oikeamielisenä vapauttajana, joka ottaa väsyneen matkalaisen turviinsa. Jos ihminen sensijaan on vaeltanut planeettojen ulkoratoja, hämärissä ja pimennöissä, pois päin henkisestä aurinkosta, Kristuksesta, silloin kuolema tulee ikävänä, tylsänä, kammottavana kuiluna, joka nielee ihmisen pimeään kitaansa. Saturnusta kuvataankin käärmeenä, joka on ympyränä ja nielee omaa häntäänsä.

Tässä seikassa näkyy, miksi Saturnus yleensä vieläkin muodostaa aurinkokuntamme ulkorajan, siiveellisessä merkityksessä. Ainoastaan mikäli ihminen Kristusta seuraten on kuoleman voittanut, sikäli hänelle on varsinaisesti apua Uranuksen ja Neptunuksen vaikutuksesta. Sitä vastaanottaakseen ihmisen täytyy osata elää sellaisten olentojen kuin Buddhan ja Kristuksen seurassa.

Saturnus siis pyöräyttää takaisin kuolevan matkaajan. Se on kuin aurinkokunnan kraateri, hautuuma, joka nielee sisäänsä kaiken kuolevaisen. Se on kuin holhooja, kasvattaja, joka pakolla kääntää ihmisen ulkoradalta sisäradalle. Kuoltuaan ihmisen on pakko kulkea sisäradalla, mutta takaisin päin, aurinkoa kohti. Tavalliselle ihmiselle se muodostuu katumuksentekijän pyhiinvaellukseksi. Mikäli hän eläessään yritti kulkea ulkoradoilla, pakoillen totuuden auringon kirkasta valoa, Kristus-rakkauten luovaa lämpöä, vältellen sitä työtä, vaivaa ja tuskaa, mikä olisi ollut itsensä kasvattamisessa Kristuksen auringon-

kojärjen mukaan, sikäli on ihmisen nyt vainajana tuo tuska kestettävä. Se on hänen kiirastulensa. Hän katuu, arvostelee itseään, ensin vanhuuden päiviään, isoäiti- ja isoisäkauttaan. Miksi hän olikin sellainen ärtyisiä noita-akka, noitaukko? Nyt se häntä hävettää ja harmittaa. Eikä hän voi piileskellä syrjässä, auringosta pois päin; hänen on oltava sisäradalla, auringon puolella. Riippuu paljon siitä, mikä työ hänellä elässään oli. Olettakaamme, että hän oli pappi, opettaja, jollaiset toimet tavallaan myös vastaavat isovanhempia. Silloin vainajaa harmittaa se, että hän kylvi joko materialistisen tieteen tai sokean uskon siementä ihmispeltoon. Miksi hän olikin niin varomaton, kevytmielinen? Miksi hän ei ensin tarkastanut kylvämänsä siementä ikuisuuden näkökulmasta? Miksi hän itse ei ensin mennyt ottamaan siementä ikuisen elämän keskuksesta, auringosta, Kristuksesta?

Riippuu siitä minkä planeetan vaikutuspiirissä vainaja on pääasiallisesti toiminut. Siinä hän myöskin pääasiallisen kiirastulensa kärsii kuolemanjälkeen. Olettakaamme, että vainaja peräytyy miehuutensa päiviin, Marssin piiriin. Silloin miehet ja naiset katuen ymmärtävät perhe-elämänsä ja avioliittonsa syvällisemmin, henkisemmin. He kukaties ymmärtävät, että heidän avioliittonsa oli kuin vertauskuva ihmisen suhteesta korkeampaan minään. Korkeamman minänsä vaikutuksesta, Pyhästä Hengestä, heidän olisi pitänyt olla raskaina. Aatteen puolesta, Kristuksen täydellisyysihanteen puolesta heidän olisi

ollut työtä tehtävä; otsansa hiessä, tuskalla heidän olisi ollut annettava täydellisyys-ihanteen syntyä itsessään. Tai ihminen on eläessään lähtenyt aatteen puolesta taistelemaan, vertavuodattamaan, itsekin kaatuen aseitten temmellyksessä. Silloin ihminen kuoltuaan huomaa niinkuin "Verdunin ihmeessä" ylösnousseet sotilaat huomaavat, että heidän uhrinsa on ollut aivan turha. Miksi hän olikin niin pintapuolinen ja ajattelematon, että antoi verenvuodatus-ihanteen pettää tai hurmata itsensä? Miksi hän antoi houkutella itsensä surman teille? Hänenhän olisi pitänyt uhrautua elämälle, aikaansaada jotakin järjestä, arvokasta.

Näin vainaja kulkee takaperin nuoruuteensa, Venuksen vaikutuksen piiriin. Kiirastulessa vainaja ymmärtää, mitä oli nuoruuden vapaus. Vapaus ei ollut siinä että ihminen oli vapaa kokeilemaan elämää aistillisuuden nautiskelussa. Vapaus ei ollut sitä varten. Vapaus oli sitä, että nuori ihminen olisi ollut vapaa ihailemaan kauneutta, pyrkimään maan pölystä ja liasta kauneuteen, puhtauteen, Kristuksen rakkauden ja viisauden ihannoimiseen. Jos hän on taitelija, saa hän katua kaikkea muuta kuin sitä, että hän pyhitti taiteensa Mestarin palvelukseen, mielten kääntämiseen Jumalan puoleen, Kristuksen työtä kunnioittamaan.

Sitten vainaja siirtyy Merkuriuksen piiriin, tulee lapseksi jälleen. Vainaja ymmärtää mitä lapsuus kuvaa. Se kuvaa sitä, että ihmisen on tultava lapsen luottamukselliseen suhteeseen Kristukseen, täydelli-

syysihanteeseen. Lapsen asemaan Jumalan valtakunnassa tulee ihminen silloin, kun hänen Merkuriusjärkensä on niin puhdistunut, että hän ymmärtää elämää Kristuksen kannalta, että hänen järkensä on kuin herkkä valokuvalevy, vastaanottamaan Kristuksen valoa ja viisautta.

Sellaisena lapsena vainaja kohoo auringon tasolle, yhtyy korkeampaan minäänsä, kunnes taas saa tilaisuuden jälleensyntyä fyysilliseksi lapseksi ja alkaa vaelluksensa uudelleen. Vähitellen hänen täytyy oppia hallitsemaan tähtiä, laatimaan oma horoskoopinsa henkisesti ja seuraaman sitä. Seuraavassa yrittämme järjestellä horoskooppia ensin maallisen elämän kannalta.

YHTEISKUNNALLISISSA PALVELUS- TEHTÄVISSÄ.

Astrologit asettavat horoskooppeja ihmisen syntymähetken mukaan. Tavallaan näissäkin horoskoopeissa on kaksi tasoa, persoonallinen ja yksilöllinen. Jos syntymähetki ja -paikka tarkoin tiedetään, voivat astrologit laatia horoskoopin lyhytikäisemmän maallisen persoonallisuuden kannalta. Jos taas syntymähetki ei ole tarkoin tiedossa, silloin horoskooppi tulee enemmän yksilöllisyyden eli ikuisuuden näkökulmasta.

Astrologit ovat myös aina sanoneet, että horoskooppi näyttää ihmisen tiliaseman syntymähetkenä, tuloksena edellisten elämien toiminnoista. Varsinaisessa mielessä se ei ole vain ennustus, vaan se nimenomaan näyttää ihmisen tiliaseman kohtalon kirjoissa. Näin ollen siitä voidaan nähdä mm., mitkä työ- ja toimialat ovat mahdollisia, mitkä taas joko kokonaan tai osittain suljettuja. Miten ihminen sitten elämänsä aikana toimii ja menettelee, siitä riippuu, millainen hänen tiliasemansa on kuolinhetkenä, ja millainen se taas on seuraavan maallisen syntymän hetkenä. Sentähden astrologit myös sanovat, että ihminen ei

saa olla horoskooppinsa orja, ei jäädä siihen tuijottamaan, vaan hänen on opittava olemaan horoskooppinsa herra, toimittava niin viisaasti, niin rakentavasti ja myönteisesti, elämänlakien kanssa sopusointuisesti, että astrologinen eli kohtalollinen tiliasema on kuolinhetkenä parempi kuin mitä se oli syntymähetkenä. Sillä jos ihminen jää liiaksi horoskooppinsa varaan, vieläpä siihen määrään, että hän kulkee aina efemeridit ja etenevä horoskooppi taskussa, tarkastaa jokaista päivän tapahtumaa ja edesottamistaan, niin että se tulisi mahdollisimman "edulliseksi", voi tästä johtua, että hän tyhjentää horoskoopissaan olevia hyviä mahdollisuuksia ja vahvistaa huonoja, niin että hänen tiliasemansa kohtalon kirjoissa yhä vain huononee. Hän voi muistuttaa alamäkeä luisuvaa liikemiestä, jonka velat lisääntyvät ja pääomat vähenevät, ihmistä, joka tuhlaavan elämänsä ohella katselee, mistä mahdollisesti vielä saisi luottoa, etsii pöytälaatikoistaan, jos vielä löytyisi joku lehti tai muu paperi, jonka turvissa voisi jatkaa luisumistaan edelleen.

Mikä näinollen olisi ensimmäinen tärkeä kohta, joka ihmisen olisi itselleen selvitettävä, jottei hän olisi horoskooppinsa orja ja luisuisi alamäkeä, huonontaen tiliasemaansa kohtalon kirjoissa, vaan että hän olisi horoskooppinsa herra, ja että hänen kohtalollinen tiliasemansa parantuisi? Mikä olisi tämä tärkeä kohta?

Tämä kohta on seuraavanlainen. Jos ihminen ajattelee näin: mitenkähän minä tässä elämässä saavut-

taisin itselleni mahdollisimman paljon etuja: kunniaa, valtaa, rikkautta, mukavuutta? jne. Jos ihminen tutkii ja seuraa horoskooppiaankin tältä kannalta, silloin tämä näkökanta itsessään määrää, että hän elämän edessä tavallaan luisuu alaspäin, tuhlaa horoskooppinsa hyviä puolia ja lisää huonoja. Hänen tiliasemansa elämäkirjassa käy yhä sotkuisemmaksi ja vaikeammaksi. Jos ihminen sensijaan ajattelee näin: mitenkähän minä tässä elämässä voisin toimia niin, että minussa toteutuisi se, mitä elämä minusta toivoo; että minustakin olisi todellista hyötyä ihmiskunnalle, että ikuisen elämän tahto, Jumalan tahto, minussa toteutuisi? Silloin tämä näkökanta tekee mahdolliseksi, että ihmiselle lisääntyy talentteja kohtalon kirjassa.

Tästä tulemmekin luontevasti seuraavaan kysymykseen: miten ihminen löytäisi oikean elämäntehtävänsä? Astrologin tekemä horoskooppi voi antaa joi-takin viittauksia, mutta sellaisenaan se ei riitä. Ihmi-sen täytyisi sekä mietiskellen, että käytännössä sy-ventyä omaan itseensä ja löytää elämäntehtävänsä myös sitä tietä.

Ajatelkaamme tyypillistä tapaa, sellaista tapaa, jota henkevimmat, viisaimmat ihmiset itse ovat nou-dattaneet. Siinä on, niinkuin jo huomautimme, kaksi puolta, mietiskelyllinen ja käytännöllinen. Mietiske-lyllinen on seuraava. Ihminen mietiskelee: ”minä en yksinään halua määrätä, en tahdo ollenkaan määrätä, mikä on minun elämäntehtäväni; osoittakoon sen mi-nulle elämä itse, Jumala itse. Mutta jos Jumala

minulle ei sitä osoita! Jäänkö siinä tapauksessa tyhjäntoimittajana istumaan paikalleni? Mutta enhän voi jättäytyä toisten kannettavaksi? Enhän voi istua ja kuolla nälkään, ja siten tappaa itseäni?" Aivan niin. Ja sentähden ihmisen on ensin ratkaistava asia käytännöllisestikin omin päin. Mutta miten? "Mitä minä siis tahdon elämältä? En oikeastaan mitään. Siis: minä valitsen kaikkein vaatimattomimman tehtävän, sellaisen, että minä siitä saan kaikkein vaatimattomimman ruumiillisen toimeentulon". Mies voi esim. sanoa: "minä ryhdyn joko kiertäväksi tai paikalliseksi klaphakkaajaksi". Nainen voi sanoa: "minä ryhdyn joko kiertäväksi tai paikalliseksi pesijättäreksi". Ja hän ryhtyy. Hänen ruumiillinen elämänsä on siten pelastettu, pelastettu sille varalle, että jos Jumala näyttäisi hänelle sen tehtävän, jota tekemällä hän voisi palvella ihmiskuntaa ja Jumalan tahtoa, niin hän olisi vapaa ryhtymään siihen työhön. Kun tämä ratkaisu ja etsintä on vakavaa, silloin ihmiselle kyllä selviää, mitä hän voisi ryhtyä tekemään.

Harvat ihmiset, toistaiseksi, lienevät näin luonnollisella ja perusteellisella tavalla elämäntehtävänsä etsineet ja löytäneet, sen vastaanottaneet ja sitä toteuttamaan ryhtyneet. Mutta toiselta puolen: eipä meitä ihmisorpoja ole tässä asiassa opastettukaan! Etenkin länsimainen sivistyksemme on mennyt niin itsekkääseen suuntaan, se on muodostunut niin materialistisen pinnalliseksi, että ihmiset eivät tässä tärkeimmässä elämänsä kysymyksessä käänny Jumalan puoleen, eivät etsi elämäntehtävänsä edellä-

kerrotulla tavalla, vaan hamuilevat kaikkea katoavaista hyvää; kunnes kuolema ja kuolemantakainen elämä pakolla näyttää heille mitallin toisen puolen.

Helposti kuitenkin ymmärrämme että ihmisyyksilöitten on yhä enemmän opittava valitsemaan niin, että he tyytyvät vaatimattomimpaan asemaan tässä alemman minän katoavaisuuden maailmassa, ja ovat alttiita ottamaan vaativampia tehtäviä korkeamman minänsä Jumalan valtakunnassa.

Mutta tälläväläin ihmiset valitsevat, tai ovat jo valinneet, kuka minkin tehtävän yhteiskunnassa. Kuka tahtoo olla käytännön ihminen talouselämän alalla, kuka taiteilija, virkailija, pappi tai opettaja tai lääkäri, poliitikko tai lainlaatija, tuomari jne., tahtoen siten palvella elämää. Ja kaikissa näissä voidaankin palvella. Mutta samalla ihmisen olisi pyrittävä horoskooppinsa eli karmallisen kohtalonsa herraksi. Heraus on tietoa ja taitoa, viisautta Jumalassa. Sentehden ihmisten on maallisen tehtävänsä ohella pyrittävä henkisen elämän ymmärtämiseen. Silloin heidän horoskooppinsa asettuu ilman muuta, seurauksena, parempaan ja parempaan asemaan. Toiminnalään he oppivat asettamaan ammattiaan hallitsevan planeetan hyvään asemaan.

Siirtykäämme nyt järjestelemään muutamia planeettojen ja ammattien välisiä suhteita horoskoopissamme.

Merkuriusta sanotaan kauppiaitten suojelijaksi. Yhdistäkäämme tähän koko talouselämä: maanviljelys, kauppa ja teollisuus. Jos siis ken on ryhtynyt

tällaiseen ammattiin, tai aikoo ryhtyä, olisi hänen osattava menetellä niin, että hän ansaitsisi Merkuriuksen suojeluksen. Toisinsanoen, hänen on ensiksikin omaksuttava sellainen periaate, että hän ei työskentele vain itseään varten, vaan hän tahtoo tässä ammatissaan palvella ihmiskuntaa ja Jumalaa.

Nyt kysyy elämä: onko tämä totta?

Ihmisen täytyy osata vastata: ”minä todistan tämän todeksi siten, että itse aina menettelen rehellisesti, totuuden mukaisesti, oikein ja vilpittömästi”. Ja kun ihminen näin menettelee, silloin hän on oikealla tolalla ja alkaa hallita horoskoopiaan.

Mutta menettelevätkö ihmiset yleensä näin? Nähtävästi eivät. Mutta jos he menettelevät epärehellisesti, saattavat he muodollisesti menestyä, mutta todellisuudessa he kaivavat perustukset altaan. Syntyy vaikeuksia. Menetetään sekä pääomat että talentit, pääomien hankkimisen mahdollisuudet. Horoskooppi muodostuu yhä sekavammaksi, vaikeammaksi.

Parasta on siis tehdä heti tiliä itsensä kanssa ja järjestää niin, että uskaltaa milloin tahansa antaa Merkuriuksen johtavan enkelin tulla tarkastamaan omaa menettelyään, ja ansaita hänen siunauksensa ja suojeluksensa.

Sitten on toinen puoli: miten hän erikoisesti aikoo palvella Jumalaa? Tarkoitan erikoisesti? Siten, että hän etsii Mestaria, palvelee taloudellisella taitillaan Valkoisen Veljeskunnan asiaa, sellaista valistustyötä, joka rakentaa sille kalliolle, perustukselle, jonka Kristus vuorisäärnässään asetti. Elämäni var-

rella olen nähnyt monta epäonnistunutta esimerkkiä. Mutta olen myös nähnyt onnistuneitakin. Olen nähnyt toteutuvan Mestarin sanat: "ottakaa sentähden leiviskä häneltä pois ja antakaa sille, jolla on kymmenen leiviskää". Mutta myös olen nähnyt toteutuvan Mestarin sanat: "vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon valtijaksi".

Riittääköön tämä horoskooppiensa herraksi pyrkimisestä Merkuriuksen johdolla ja talouselämän talentin oikealla käytöllä.

Siirtykäämme nyt Venuksen alueelle. Jos Merkurius on inhimillisen älyn, niin Venus on inhimillisen tunteen innoittaja. Luonnossa tämä näkyy nuoren ihmisen ensilemmen kohottavassa puhtaudessa ja kauneudessa. Ellei ihminen nyt kykene olemaan horoskooppiensa herra, niin hän pian tuhlaa tämän luonnon antaman talentin. Mitä siis tehdä? Huomaamme, että tulemme erikoisesti tekemisiin taiteen kanssa. Huomaamme myös, että taiteen innoittajana on kaksi asiaa: ensilemmen kohottava, puhdas runotar, ja pettymyksien, lankeemuksien ja kärsimyksien jälkeen esiintyvä murhe. Yleensä ihmiset eivät ole kyenneet säilyttämään puhtaana ensilemmen innoittamaa runotarta, ei käyttämään sitä kauneuden luomiseen, vaan ovat antaneet sen talentin ränsistystä, ovat tuhlanneet sen vierailta mailla, ihmiselle ala-arvoisissa asioissa. Sitten he ovat löytäneet ensilemmen kaksoisisaren: murheen. Tämä murhe on jälleen kohottanut ihmisen taiteen-siivilleen, ja ihminen on ryhtynyt laulamaan ylistystä kärsimyksille. Tätä ihmiset tois-

taiseksi paremmin osaavat. Murheessa taiteilijatkin kykenevät luomaan jotain suurta. Toistaiseksi. Sillä murheessa luominen on sittenkin helpompaa. Vaikeampaa on riemussa, rakkaudessa, luominen. Se on myöhempi taito. Kun taiteilijat yrittävät saada jotain riemullista ja vapauttavaa esille, tulee siitä joko jotain imelää, suolatonta, tai sitten kaikenlaisien kummellusten kautta aikaansaattua naurua. Ja kuitenkin täytyy taide riemun ja rakkauden innoittamana kyetä kohoamaan vähintään yhtä jumalalliseksi, tai vieläkin jumalallisemmaksi kuin murheen innoittamana. Sanoohan Sokrateskin Platonin syvästi vertauskuvallisessa "Pidot" teoksessa: "Sokrates pakkotti toiset myöntämään, että saman miehen tulee osata sepittää sekä huvi- että murhenäytelmiä ja että se, joka on taituri murhenäytelmän kirjoittajana, on myöskin huvinäytelmän kirjoittaja. Tämän hän pakkotti heidät myöntämään, mutta he eivät oikein jaksaneet seurata mukana, vaan nukahtivat". Tämän lausunnon ymmärtämiseksi on huomattava, että "pidot" toimeenpantiin sen johdosta, että Agathon saavutti voiton ensimmäisellä murhenäytelmällään. Suuret taiteilijat kykenevät murheen innoittamina kohottamaan ihmisten mielet jumalallisiin piireihin, niin että ihmisissä kyynelten lähteet puhkeavat. Huvinäytelmässä tässä suhteessa vielä "nukahdetaan", niinkuin Platon sanoi. Huvinäytelmä tyytyy toistaiseksi vain naurattamaan. Ja kuitenkin täytyy taiteen niin jumalaistua, että huvinäytelmäkin kykenee saamaan kyynelten lähteet puhkeamaan.

Olkoon nyt siis ihmisellä, joka tahtoo palvella taiteitten alalla, joko riemun tai murheen talentti, tai molemmat, niinkuin lopulta täytyykin olla, niin täytyy hänen kyetäkseen luomaan jumalallista, hallita horoskooppinsa. Hänen täytyy kyetä kulkemaan Venuksen sisäradoilla, mahdollisimman lähellä aurinkoa. Toisin sanoen: mahdollisimman lähellä Mestaria, Kristusta. Taiteilija koettakoon virittää taiteensa kieli Mestarin ääniraudan mukaan. Tahtoessaan parhaiten ihmiskuntaa palvella, uhratkoon taiteilija talenttinsa yhteistyössä sen Mestarin kanssa, joka aurinkosankarina rakentaa vuorisaarnassa lasketulle perustukselle. Ja huomattava on, että mikäli ihminen taiteilijanakin vetäytyy Venuksen ulkoradoille, sikäli häneltäkin aikanaan talentti otetaan pois. Mutta jos hän on vähässä uskollinen, uhrautessaan yhteistyössä Mestarin kanssa, asetetaan hänetkin paljon haltijaksi.

Siirtykäämme Marssin piiriin. Mars on tarmon ja toiminnan innoittaja. Etenkin niiden ihmisten, jotka ovat joutuneet, tai tahtovat joutua, suorittamaan elämänpalveluksensa virka- ja hallintoalalla, on pyrittävä horoskooppinsa herraksi suhtautumalla Marssiin oikealla tavalla. Jos he antavat asioiden mennä tavalista latuaan, joutuvat he Marssin ulkoradoille, jolloin Marssin varjopuoli hallitsee heitä. Silloin heistä tulee ruoskan, pampun ja miekan heiluttajia. Heistä tulee sen palvelijan kaltaisia, josta Kristuksen vertauksessa sanotaan, että hän rupesi "lyömään kansapalvelijoitaan", ja jolle sentähden määrätään

”sama kohtalo kuin ulkokullatuille”. Pampun heiluttajana virka- ja hallitusmies valmistaa itselleen vaikean kohtalon tulevaisuudessa. Sentähden hänen on osattava kulkea Marssin sisäradalla, mahdollisimman lähellä aurinkoa. Erityisellä tavalla hän uhraa talenttinsa Mestarille siten, että hän koettaa vähintään järjestää työnrauhan ja turvallisuuden sille henkiselle valistustyölle ja työntekijöille, jotka valistustyönä rakentavat Kristuksen vuorisaarnassa laskeutulle perustukselle. Siten hän antaa, vertauskuvallisesti puhuen, totuuden, järjestyksen ja kurin miekan kulkea oman sydämensä lävitse, ja hänet asetetaan paljon haltijaksi; hän parantaa tiliasemaansa kohtalon kirjoissa, horoskoopissaan.

Siirrymme nyt Jupiteriin. Etenkin niiden ihmisten, jotka maallisena palvelustehtävänä joutuvat suorittamaan opettajan, papin tai lääkärin toimia, pitäisi osata olla oikeassa suhteessa Jupiteriin. Jos he joutuvat Jupiterin ulkoradoille, varjopuolelle, tulee heistä dogmaattisia kiihkoilijoita, ahdasmielisiä ja ihanteessaan suvaitsemattomia, ammattikateita. Silloin hekin luovat vaikeuksia kohtaloonsa, ja ajan tullen menettävät talenttinsa. Sentähden heidän on opittava kulkemaan sisärataa, auringon puolella. Heidän on oltava kuin runsaskätinen isoäiti ja viisas isoisä; suvaitsevainen viisaudessa, kuninkaallisesti riitojen yläpuolella. Hänelle kuuluvat Mestarin sanat: ”Ruoki minun lampaitani”. Siihen kyetäkseen hänen täytyy rakastaa Mestaria, ei jonain sankarina tai uhrilampaana, vaan johtajana, jonka neuvoja ja esi-

merkkiä hän seuraa. Vuorisaarna täytyy hänellä olla avaimena ja yhdyssiteenä Mestarin kanssa. Säilyttääkseen ja kartuttaakseen talenttiaan hänen on yhdyttävä vuorisaarnan pohjalta lähtevään valistustyöhön.

Sitten Saturnus. Maallisen palveluksen kannalta on etenkin tuomareille ja poliisivirkkailijoille tärkeätä asetta auringon puolelle, Saturnuksen sisäradoille. Arvostelujaan ja tuomioitaan antaessaan tulee heidän ajatella ja muistaa, että he aina samalla myös arvos-televat ja tuomitsevat itseään. Sentähden heidän on oltava huolellisia, perusteellisia, oikeudenmukaisia, viisaita. Sentähden heidän on itsensä oltava korkeimman Lain, Vuorisaarnan, elähyttämiä. Heidän erikois-tehtävänsä Mestarin oppilaina on huolehtia, ettei lain ja oikeuden nimessä syytetä, häväistä ja parjata ja tuomita sellaisia oman aikansa ihmisiä kuin Sokrates, Kristus ja apostolit. Mutta kyetäkseen tähän erikois-tehtäväänsä, huolehtimaan lain ja oikeuden turvasta Mestarille, vuorisaarnan pohjalta rakentaville valistustyön tekijöille, on tarpeellista, että he itse ovat yhteydessä Mestarin kanssa.

Olemme tässä yrittäneet asettaa horoskooppeja katsottuna maallisen ammatin kannalta. Seuraavassa yritämme sen tehdä Jumalan valtakunnan kannalta.

HOROSKOOPPIMME JUMALAN VALTA- KUNNAN KANNALTA.

Edellä esitetyt tähtiasetelmat ovat vielä maallisen ammatin kannalta katsottuna. Kuitenkin on ihmisen valmistuttava siihen, että niinkuin hän aina kuolemassa pakollisesti luopuu kaikesta, niin hän oppisi jo eläessään, miehuutensa ja nuoruutensa päivinä luopumaan kaikesta ja elämään niinkuin olisi kuollut; elämään maailmassa niinkuin ei olisikaan tästä maailmasta. Sentähden jokaisen ihmisen on opittava asettamaan itselleen horoskooppi katsottuna kuole mattomuuden, ikuisen elämän kannalta. Tulemme yhteen, yleiseen horoskooppiin, joka sopii jokaiselle ihmiselle. Tämä keskittyneisyys perustuu siihen tosi- asiaan, että kaikki olemme henkisesti yhtä, että kai- killa on sama jumalallisen täydellisyyden päämäärä.

Ryhtykäämme niinollen asettamaan sellaista horos- kooppia, jossa on ikuisuuden sopusointu, jossa pla- neetat ovat oikeissa asemissaan ja oikeissa suhteissa toisiinsa. Kun ihminen sen ensin teoriana asettaa ja hyväksyy, on se sitten hänelle oikeana elämän oppaana.

Edellä emme puhuneet mitään kahdesta tärkeämmästä planeetasta, auringosta ja kuusta. Ne ovat nyt ensin asetettavat. Aurinko edustaa ihmisen ikuista yksilöllisyyttä, kuu kuolevaista persoonallisuutta. Ikuisuuden kannalta katsoen aurinko on siis kaikkein tärkein, joten auringolla on oleva hallitseva ja määräävä asema horoskoopissamme. Miten siis osaamme asettaa auringon tällaiseen asemaan? Oikeastaan meidän olisi asiaan niin keskityttävä ja syvennyttävä, että auringon sisäinen henki itse saisi sanoa, miten asia on oleva. Ja miten asia on oleva? Auringon henki itse sanoo, niinkuin Jeesus Kristus sanoo: "aseta elämässäsä henkinen elämä, auringon valtakunta, Jumalan valtakunta, ensimmäiselle ja määräävälle sijalle". Henkisesti katsoen ihminen on auringon lapsi, auringon kansalainen. Sentähden ihmisen elämällä ei ole paljoakaan merkitystä, ellei hän elä hengen elämää, ellei hän aseta Jumalan valtakuntaa ensisijalle. Sillä kaikki muu häviää kuolemassa, ja vain karma niistä jää jällelle. Mutta asettaessaan Jumalan valtakunnan ensisijalle, silloin kaikki muu tulee sen ohella kuin luonnollisena seurauksena.

Tätä auringon asemaa täytyy paljon miettiä. Täytyy osata ajatella ja osata asettua sellaiseen asemaan, niinkuin olisi aina auringossa, Jumalan kasvojen edessä, Kristuksen edessä.

Sitten on määrättävä kuun asema. Minkä neuvon me siinä tarvitsemme? Kuun henki sanoo: Jos nyt olet asettanut Jumalan valtakunnan ensimmäiselle sijalle, jos olet asettanut ensimmäiselle sijalle suh-

teesi Mestariin, Kristukseen, Jumalaan, niin on sinun nyt määrättävä suhteesi toisiin ihmisiin täällä maan päällä. Ja tässä suhteessasi toisiin ihmisiin täytyy vaikuttaa sen seikan, että sinä olet Kristuksen asettanut määräävään asemaan. Auringon elämä täytyy päästä vaikuttamaan sinussa, ollessasi kanssakäynnissä toisten ihmisten kanssa. Aivan oikein: suhtaudu siis toisiin ihmisiin niinkuin aurinko suhtautuu, niinkuin Kristus suhtautuu. Tai niinkuin Jeesus Kristus sanoo: Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut.

Tätäkin kuun asemaa horoskoopissaan täytyy ihmisen kauan ja perusteellisesti miettiä, niin että neuvo aivankuin valokuvautuu hänen tajuntaansa.

Näiden kahden planeetan, auringon ja kuun, määrääminen oikeaan asemaan ja niiden siinä pitäminen on niin tärkeätä, että se suurin piirtein takaa ihmisen elämälle oikean aseman ja suunnan.

Kuitenkin toisetkin planeetat ovat tärkeitä. Niidenkin asema on osattava niin määrätä, niitä on osattava niin hallita, että ne eivät heikonna ja vaikeuta auringon ja kuun asemaa, johon ne juuri asetimme, vaan että ne päinvastoin niitä rikastuttavat ja vahvistavat.

Lähtekäämme siis järjestelemään toisia planeettoja. Voisimme alkaa joko Merkuriuksesta ja mennä ulospäin, tai Saturnuksesta ja mennä sisäänpäin, tai ehkäpä mistä muusta planeetasta tahansa. Edellisissä kirjoituksissa aloimme Merkuriuksesta ja menimme ulospäin. Lienee niinollen puolustettavissa, että

vaihteeksi aloitamme nyt Saturnuksesta ja menemme sisäänpäin.

Miten siis Saturnuksen asetamme? Yhdeltä kannalta Saturnus on kuoleman, köyhyyden ja kutistumisen planeetta. Saturnus sisältää muutakin, mutta ihmisen täytyy osata hallita Saturnusta näissä ominaisuuksissaan, ja vasta sitten muut ominaisuudet pääsevät ilmenemään. Ihmisen täytyy näinollen ymmärryksellisesti voittaa kuoleman ja köyhyyden pelko. Ei tietenkään siten, että hän heittäytyy laiskaksi tai välinpitämättömäksi, tai tekisi itsemurhan. Se ei ole mikään voitto. Ihmisen täytyy osata rauhallisesti kuunnella, kun Saturnuksen alempi puoli haastaa: "Vai niin, vai aijot sinä asettaa Jumalan valtakunnan ensimmäiselle sijalle, ja suhtautua toisiin ihmisiin rakkaudella? Suurenmoista! Mutta millä sinä aijot elää? Sinua odottaa nälkäkuolema tai köyhäintalo!"

Jos ihminen on kokematon, niin hän säikähtää, ja ehkä jättääkin Jumalan valtakunnan toiselle sijalle ja ihmisten välisen rakkauden tulevaisuuden asiaksi. Ja niin hän lähtee luisumaan ulkoradoille, hämäriin ja pimentoihin. Mutta jos ihminen on kokeneempi, tekee hän heti vastakysymyksen: "onko siis väärin asettaa Jumalan valtakunta ensimmäiselle sijalle?" Tällä kysymyksellä Saturnuksen alempi puoli vaimennetaan ja Saturnuksen ylempi puoli antaa ymmärtää, ettei se väärin ole. Sillä Saturnus on myös kuolemanvakava oikeuden vartija. Silloin ihminen voi sanoa: "Koska ei ole väärin asettaa Jumalan valtakunta ensimmäiselle sijalle, niin minä siis pysyn

aikomuksessani.” Ja Saturnus on hiljaa. Mutta jonkun ajan kuluttua hiipii sen alempi puoli esille ja panee ihmisen ajattelemaan: ”mutta ajattele sentään, että sinulla voi olla edessä nälkäkuolema tai köyhäintalo?” Taas kysytään, onko ihminen horoskooppinsa herra. Jos hän sitä tahtoo olla, on hänen sanottava tähän: ”voi olla, että minä kukaties kuolen maantielle tai köyhäintaloon. Mutta toiselta puolen: onko mitään varmuutta, etteikö sittenkin käy samoin, vaikka jätänkin Jumalan valtakunnan toiselle sijalle ja luovun ihmistenvälisestä rakkaudesta ja elän vain itseäni varten? Onko takeita, ettenkö sittenkin voisi kuolla maantielle tai köyhäintaloon?” Ja taas Saturnus, kuolemanvakavana oikeuden planeettana, myöntää, ettei kyllä sittenkään ole mitään takeita. Silloin ihminen, joka yrittää asettaa itselleen iankaikkisuus-horoskoopin, sanoo näin: ”Hyvä on. Jos minä sentähden kuolen maantielle tai köyhäintaloon, että asetan Jumalan valtakunnan ensimmäiselle sijalle ja tunnustan ihmistenvälisen rakkauden, niin olkoon minneeksi. Minä alistun mieluummin köyhyyteen ja kuolemaan, kuin elämään itsekkyydessä, rakkaudettomuudessa, ulkopuolella Jumalan valtakuntaa”.

Tämmöisen puheen edessä Saturnus vaikenee. Se antaa ihmisen olla. Mutta vielä sillä on eräs ehdotus: ”Jos siis tahdot pysyä aikomuksessasi, niin silloin sinun on asetettava Jumalan valtakunnan puolelle pahan valtakuntaa vastaan: paha ja pahan valta on vaikka väkivallalla murrettava!” Ellei ihminen ole tarpeeksi viisas, niin hän vastaanottaa tämän neuvon

— ja kulkee jälleen pimentoloita kohti. Mutta ollessaan lähellä Kristusta muistuu hänelle mieleen, miten Kristus menetteli. Kun pahan valta hyökkäsi Kristuksen kimppuun, niin Kristus pani siveellisen vastalauseen sanomalla muun muassa: ”Miksi minua löit?” Mutta Kristus ei ryhtynyt väkivallalla muserutamaan pahan valtaa. Hän pysyi horoskoopin herrana, pysyi ihmisten välisessä rakkaudessa, Jumalan valtakunnassa, ja alistui mieluummin itse väkivaltaiseen kuolemaan. Samoin teki Stefanus ja monet Kristuksen seuraajat. Tätä vakavasti ajatellessaan tulee ihminen, ikuisen horoskoopin asettaja, samaan tulokseen, jonka Mestari esittää neljännessä käskyssään: ”Älkää tehkö vastarintaa sille, joka on paha”. Siispä ihminen sanoo itselleen: ”kävi miten kävi, pysy sinä vaan siinä periaatteessa, että Jumalan valtakunta, Kristuksen seurassa eläminen on ensimmäinen asia, ja että ihmisiin, niin pahoihin kuin hyviinkin, on suhtauduttava rakkaudella”. Niin sanoo itselleen se ihminen, joka asettaa ikuisuushoroskooppia.

Näin tulee Saturnus asetetuksi hyvään aspektiin auringon ja kuun hyväksi asetettujen aspektien kanssa.

Sitten on Jupiter asetettava oikeaan asemaan, niin ettei se häiritse jo oikein asetettujen planeettojen hyvää asemaa, vaan vahvistaa niitä. Hallitakseen tätä planeettaa, on ihmisen hyljättävä kaikki ahdasmielisyys ja oikeaoppisuus, joka saa ihmisen asettumaan toisen ihmisryhmän puolesta toista vastaan. Sillä sellainen johtaa lopuksi taisteluun ja sotaan eri

ihmisryhmien välillä. Sentähden ihminen sanoo, Jupiteria horoskoopissaan asettaessaan: ”henkisesti katsoen ihmiskunta on yksi; aurinko nousee ja laskee kaikille ihmisille; Jumala rakastaa kaikkia. Minunkin siis tulee, koska asetan Jumalan valtakunnan ensimmäiselle sijalle, antaa ihmiskunnan olla jakamatta niihin, joiden puolella minä olen ja niihin, joita vastaan minä olen. Minä yhdyn Jumalan tahtoon, joka tahtoo hyvää kaikille olennoille”.

Täten ihminen Jupiterin suhteen tulee siihen, minkä Mestari ilmaisee viidennessä kysymyksään: ”Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä”. Jupiter on runsauden planeetta, joten ihminenkin on oleva niin henkisesti rikas, että hän voi ajatella myötätunnolla koko ihmiskuntaa. Niin tehdessään ihminen tulee Jupiterin suhteen horoskoopinsa herraksi, Jupiter asettuu hyvään aspektiin jatkuvasti.

Sitten Mars. Minkä neuvon mukaan se on asetettava? Marssin alempi puoli vie siihen, että ihmisen olisi kaikenlaisen työn ja toiminnan kilparadalla saatava voitto toisista. Mutta ellei hän voita, niin tulee masentuneeksi ja lopulta suuttuu. Tai sitten voittajanakin suuttuu siitä, että toiset eivät tahdo antaa hänen voitolleen täyttä tunnustusta. Tämä suuttuminen kuluttaa voimia ja hämmentää järkeä. Sentähden ikuisen horoskoopin asettaja sanoo itselleen: ”on vahingollista suuttua”. Hän tulee siihen, minkä Mestari ilmaisee ensimmäisessä kysymyksään: ”Älä suutu”. Sitten hän asettuu uuteen asemaan Marssin suhteen. Hän hylkää tuon ajatuksen, että

hänen pitäisi olla voittajana kaiken toiminnan ja tarmon kilpailussa. Sensijaan hän sanoo itselleen: "minä tahdon osoittaa työni ja tarmoni siinä, että voisin toisia, etenkin heikompiäni, tukea ja auttaa". Täten hän asettaa Marssin horoskoopissaan siihen asemaan jonka Jeesus Kristus ilmaisee sanoissaan: "Joka teidän keskuudessanne tahtoo tulla suureksi, hän olkoon teidän palvelijanne".

Näin ikuisen horoskoopin tekijä asettaa Marssin oikeaan asemaan, vahvistamaan toisien jo oikein asetettujen planeettojen hyvää vaikutusta.

Sitten Venus, joka on puhtauden ja kauneuden planeetta. Kuitenkin Venuksen alempi puoli houkuttelee aistillisuuden vapauteen, yöelämään. Taiteessa se houkuttelee siihen, että kunhan vain taiteen muoto tai esitys on kaunis, niin sisältö voi olla vaikka aistillinenkin. Jos ihminen hyväksyy tällaisen kannan, silloin Venus joutuu huonoon aspektiin toisiin planeettoihin, ja tärvää niiden hyvää vaikutusta. Sen tähden ikuisen horoskoopin tekijä sanoo itselleen: "Sekä sisältö että muoto täytyy olla puhdas ja kaunis". Hän tulee siis siihen, jonka Mestari ilmaisee toisessa käskyssään: "Älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas". Tai: "Autuaita puhtaat sydäimestä".

Näin tulee Venus siihen asemaan, että se vahvistaa ennen asetettujen planeettojen hyvää vaikutusta.

Merkurius edustaa loogillista, johdonmukaista ajattelua. Tässä on kuitenkin se houkutus, että älyllisellä johdonmukaisuudella puolustetaan asiaa itsekään hyödyn määräämään suuntaan, peittelemällä

totuus, tai haluamatta nähdä totuutta asiassa. Tai jos esitykseen sittenkin jää ristiriitaisuuksia, tai sitä ei kyetä järkevillä ja asiallisilla perusteilla tekemään ymmärrettäväksi, koetetaan valalla vakuuttaa asian olevan niin tai näin.

Mikäli ihminen näin tekee, joutuu Merkurius auttamattomasti huonoon aspektiin hänen horoskoopissaan, ja se tärvää toisten planeettojen hyvää vaikutusta. Kuitenkin, jos etenkin Saturnus on oikeassa asemassa, niinkuin edellä olemme sen asettanut, pitää sekin jo Merkuriusta kurissa, joten ihmisen on vaikeata turvautua valoihin, vaikeata peitellä totuutta ja ajatella valheellisesti, epäjohdonmukaisesti. Kuitenkin täytyy ihmisen tietoisesti asettaa Merkuriuskin oikeaan asemaan. Sentähden ihminen sanoo itselleen: ”Sinun on aina ajateltava totuudenmukaisesti ja johdonmukaisesti, etkä saa turvautua valoihin.” Hän tulee siis siihen, minkä Mestari esittää kolmannessa käskyssään: ”Älkää ensinkään vannoko.”

Näin ovat nyt kaikki seitsemän planeettaa asetetut oikeaan asemaan ja oikeaan suhteeseen toistensa kanssa.

Tämän tehtyämme: mitä me vielä huomaamme? Huomaamme tärkeän asian, oikeastaan Mestari on seitsemässä käskyssään, kahdessa yleisessä ja viidessä yksityiskohtaisessa, asettanut tällaisen, jokaiselle ihmiselle sopivan ikuisuushoroskoopin. Niin että vaikei ihminen tietäisi mitään astrologiasta, mutta ottaa Mestarin seitsemän käskyä vakavasti, asettaa ne elämänsä oppaaksi ja ojennusnuoraksi, niin silloin

hän kaikkein todellisimmassa merkityksessä ja kaikkein tehokkaimmalla tavalla alkaa hallita horoskoopiaan.

Vielä on jälellä tärkeä planeetta: maapallo. Se on niin lähellä meitä, että maakeskeisessä horoskoopissa sitä ei erikoisesti oteta huomioon. Mutta mehän tässä olemmekin tehneet aurinkokeskeisen, ikuisuushoroskoopin, ja siinä maapallokin on yksi planeetta; vaikka se onkin meitä lähellä, meidän maaemomme.

Tässä suhteessa sopii ojennusnuoraksi: ”ihminen, tunne itsesi! Tiedä, että olet arvokas, kunniakas olento jumalallisessa elämässä. On kunniakasta olla ihminen”. Ja maaemo toivoo sitä, toivoo samaa kuin äiti lapsestaan: ”ole kunniaksi äidille, maalle ja aurinolle, Jumalalle”. Sentähden: ”älä pöyhkeile, älä ylpeile, vaan ole nöyrä, mutta arvokas. Älä toiselta puolen matele, älä pilkkaa maaemoa, jumalallista äitiäsi, hokemalla, että sinä olet maan mato, olet synnissä siinnyt ja syntynyt”. Se on väärää nöyryyttä, on jumalallisen luonnon pilkkaa, häpäisemistä. Miksi sinä jatkuvasti hoet: ”ja olen kaiken elinaikani syntisesti elänyt?” Sellainen on turhaa. Sano se korkeintaan kerran, ja tee sitten parannus, muuta mielesi ja tapasi. Ole vilpiton itsellesi ja Jumalallesi. Sano hänelle: ”tällainen minä olen; minun parhaan ymmärrykseni mukaan ja Sinun käskyjesi valossa tämä minussa on oikeata ja tämä väärää; mutta salli minun yrittää”.

Kristosofista kirjallisuutta

<i>Pekka Ervast:</i>	Nid.	Sid.
Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa	200:—	—
Tietäjän Aarteisto I	—	2000:—
Tietäjän Aarteisto II	—	2500:—
Tietäjän Aarteisto III	—	2500:—

<i>J. R. Hannula:</i>		
Kristosofian Polulla	—	2000:—
Elämä Jumalassa	250:—	330:—
Vuorisaarnan oppilaan näkö- kulmasta I—V	700:—	—
Ennakkoluuloton Suomi	200:—	300:—
Ykseytajunta	—	330:—

<i>Martta Jalava:</i>		
Kasvatustyö	—	200:—
Mitä on jälleensyntyminen	100:—	—
Uskonpuhdistuksen asia	50:—	—

<i>S. A. Kosonen:</i>		
Kaksi valistusajan ilmiötä	70:—	100:—
Veljeysaate	330:—	400:—
Pekka Ervastin elämä	100:—	—

<i>Väinö Lehtonen:</i>		
Rauhan temppele	100:—	150:—
Kun aika on täyttynyt	200:—	280:—
Ihmisyyden Puutarha	—	300:—

<i>Muutamat kristosofit:</i>		
Aseettomuus	100:—	150:—

<i>Kesäkurssiesitelmii:</i>		
1954: Tulkoon valtakuntasi	—	500:—
1955: Kristosofiset kesäkurssit	—	550:—

<i>Johannes Kotipelto (J. R. Hannula):</i>		
Miten tulini teosofiksi	170:—	250:—
Totuudenetsijä	170:—	—

Kirjoja voidaan tilata osoitteella: Neiti Alma Allinniemi, Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

HINTA 100:—